

Børn til et juridisk Evangsforhold, ja udvide den i den Grad, at Faderens Forpligtelse mod den vorne Søn og Sønnens Forpligtelse mod Faderen kan blive Gjenstand for Afsoning ved Fængsel osv. Det forekommer mig dobbelt betænkeligt at foretage en saadan Udvidelse, naar man skal have Dyrigheden til at skjønne om, hvorvidt de Forhold ere tilstede, som betinge, at en saadan Evangsforpligtelse kan paalægges. Det vil være umuligt for nogen Tredeemand eller for Dyrigheden med fuld Føie at kunne bedømme, om der fra den ene eller den anden Side i dette Forhold er Grund til, at Kjerlighed- eller Pietetsforholdet er blevet brudt, og om der derfor er Grund til at anvende Evang for at gjøre denne saakaldte moralske Forpligtelse gjældende; thi, er det en moralsk Forpligtelse, der kun udspringer af Pietetsfølelse, maa der absolut kunne være Omstændigheder tilstede, som gjøre, at dette Pietetsforhold med Grund maa siges at være ophørt. Jeg tør ikke i den Henseende udtale nogen aldeles bestemt Mening om, hvorvidt jeg vil kunne slutte mig til, hvad der er foreslaaet i Lovforslaget, eller ikke; men jeg vil blot for min egen Skyld gjøre opmærksom paa, at det staaer for mig overordentlig tvivlsomt, hvorvidt der er Føie til at foretage Udvidelse af disse Bestemmelser.

Jeg skal ikke ved denne Behandling komme ind paa de enkelte Paragrafer; jeg vil blot hendele et eventuelt Udvalgs Opmærksomhed paa Affattelsen af §§ 2 og 3, som det forekommer mig ikke ere ganske klare, og som jeg tror ere korrektere og mere fattelig affattede i Kommissionens Betænkning. Ved § 3, der saavidt jeg mindes, omhandler Stedsfaderens Forpligtelse, er der stet en Udvidelse af de Bestemmelser, der ere fastsatte ved Forordn. af 24de Januar 1844, hvilken Udvidelse jeg ikke tror er heldig, men som jeg tvivler om egentlig ligger i selve Lovens Mening; jeg tror, at det mere ligger i Lovens Udtryk end i dens Mening, at der i denne Henseende er stet en Udvidelse af Stedsfaderens Forpligtelse. Derved skal jeg imidlertid ikke paa dette Trin af Sagen opholde mig, lige saa lidt som ved nogle enkelte Betragtninger, jeg havde tænkt at gjøre gjældende ved §§ 14 og 15, men jeg skal, for ikke at tale for længe, gaa over til det andet Kapitel, der angaar Bestemmelserne om Forsørgelsesstedet. Der mangler i Loven en Bestemmelse om Styrelsen af Fattigvæsenet. Jeg kan ikke skjønne, at denne Mangel, saaledes som i Motiverne anført, er afhjulpen ved Bestemmelserne i § 17, men jeg vil ligeledes helst udsætte at omtale dette til 3die Kapitel, idet jeg antager, det er rettest, at Bestemmelsen om, hvem Styrelsen af Fattigvæsenet tilkommer, kommer til at staa i nysnævnte Kapitel af Loven. — Hvad nu angaar den store Forandring, der er foreslaaet, at sætte Fødestedet som Grundlag for Kommunens Forpligtelse til at forsørge een Trængende i Stedet for som tidligere

Opholdsstedet, da kan jeg ganske tiltræde dette, og jeg er overbevist om, at denne Forandring ikke blot vil — hvad en Forlængelse af Opholdsstiden for at begrunde Forsørgelse ikke vilde medføre, — skaffe os af med den forfærdelige Mængde Fattigforsørgelsesfager, hvormed alle Kommuner, kan jeg sige, nu ere plagede, men jeg tror tillige, at der virkelig derigennem vil opnaas en ligeligere Fordeling af Fattigbyrden over det Hele. Jeg overlader jo ingenlunde, at der fra Landets Standpunkt vil kunne gjøres gjældende, at Kjøbstæderne og Kjøbenhavn ved en saadan Bestemmelse vilde blive heldigere stillede end nu; men det er virkelig i høi Grad billigt, at Kjøbstæderne ikke i den Grad blive prægraverede, som de for Diebliffet ere ved Fattigbyrdens Fordeling, idet Tilstrømningen af Fattige og erhvervløse Personer fra Landet til Kjøbstæderne jo er ganske anderledes stærk end Udstrømningen af samme Dele af Befolkningen fra Kjøbstæderne til Landet. — Der er deshos flere Bestemmelser i Forslaget, som medføre, at det kan være meget tvivlsomt, hvorvidt Kjøbstæderne ville vinde særdeles meget, idet der jo ved Forslaget er paalagt Kjøbstæderne Forpligtelser, som de ikke før havde, og det Forpligtelser, som vistnok navnlig for Kjøbenhavn, men ogsaa for de større Kjøbstæder have en stor Betydning, nemlig Forpligtelsen til at betynde den Fattiges Kur og Pleie uden Hensyn til, hvor han er født eller hjemmehørende, og uden Hensyn til den tidligere Begrænsning af 6 Uger. Hvor der, som i Kjøbstæderne, er Sygehus, søger jo en Mængde dertil for der at blive helbredet eller blive indlagte i Sygehuset, naar de trænge til Kur og Pleie, og der vil netop af den fattige Klasse blive en stor Del, som efter de nu gjældende Regler er forsørgelsesberettiget paa Landet, der ville blive forsørgede, og det paa en meget kostbar Maade paa Sygehusene i Kjøbstæderne. Det er i alt Fald en ny Byrde, som Kjøbstæderne erholde, og som vil opveie den Fordel, der ganske vist for dem vil ligge derti, at man vælger Fødestedet som Grundlag for Forsørgelsesretten i Stedet for som tidligere Opholdet. Det Odtøse, der fra mange Sider er paaberaabt imod at gjøre Fødestedet til Grundlag for Forsørgelsesretten, ligger jo for en stor Del derti, at man har fundet det haardt, at den Fattige, som har opholdt sig længe i en Kjøbstad, naar han bliver trængende, skal sendes tilbage til Fødestedet, hvor der ikke er nogen Interesse for ham. Jeg skal erkende, at der er noget Begrundet i denne Betragtning, men jeg tænker mig Muligheden af, at der kunde stes en Ordning, hvorved den Ret, som der nu findes til at hjemfende den trængende Fattige til Forsørgelseskommunen, i en væsentlig Grad kunde begrænses eller maasse ganske hæves. Naar der, som der et andet Sted i Lovforslaget er foreslaaet, af Indenrigsministeren fastsættes Regler for den Refusion, der skal ydes, naar der gives specielle og nødtvungne Bestemmelser om, hvormeget Understøttelsen